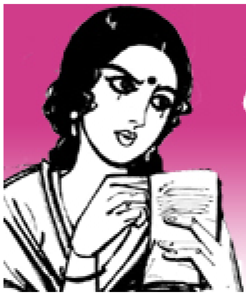

రచయిత్రి ఆత్మహత్య

- జలంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

ఈ ఉత్తరం చదవగానే నాకే తెలియకుండా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. గుండెలు చిక్కపట్టినట్టే ఒక్కసారిగా భళ్ళున బద్దలౌతుందేమోననిపించింది. కళ్ళు మూసుకుని పడక కుర్చీలో వెనక్కు వాలాను. నా ఊహల్లో, నా దుఃఖంలో, నా గుండెల్లో ఉమ రూపం. "మామయ్యా! నన్నెరుగుదువు కదూ ఇప్పుడూ?" అని అడుగుతున్నట్లే అనిపించింది.

నా కళ్ళముందు గౌన్లు వేసుకుని తిరిగే పాప, పెళ్ళిలో బుద్ధిగా వంగి కాళ్ళకు దణ్ణం పెట్టిన ఉమ ఈ లోపలి మనిషి ఇదా? నిజంగా ఈ ప్రపంచంలో ఈ పాంటు షర్టు వెనకాల, పట్టు చీరల వెనకాల, చర్మం, అస్థిపంజరాల వెనకాల అసలు మనుషులు ఏమిటట? వాళ్ళెవరు? ఎలా ఉమారు?

రమణ మహర్షి 'నిన్ను నువ్వు తెలుసుకో' అన్నారంటే అదే నా అర్థం?

నాలో ఏదో తెలియని బాధ, గుండెల్లో ఏదో రొద. ఇదెలా తీరుతుంది? అటూ ఇటూ కాస్సేపు తిరిగాను. పనివాడిచేత కాఫీ కలిపించుకుని తాగాను. ఈ పరిస్థితి ఏనాడూ ఎరుగను. నా ఆలోచనలు, పరిస్థితులు నా అదుపుదాటి ఏనాడూ వెళ్ళలేదు. నా భార్య చితికి నిప్పుపెడుతూ కూడా నేను రాబోయే ఎల్.ఐ.సి పాలసీ తాలూకు డబ్బు గురించే ఆలోచించాను. అది అర్థంలేనిదిగా, అసహ్యకరంగా మీకు అనిపించవచ్చు. నేను బయటకు చెప్పాను కానీ, చాలామంది ఆలోచనలు అప్పటికప్పుడు టీవీలోలా బహిర్గతం అయితే, ఈ ప్రపంచంలో ఒక్క క్షణం నిలబడలేము ఎవరమూ కూడా.

"ఏమిటి సార్ చదివేశారా?" హడావిడిగా లోపలికి వస్తూ అన్నాడు విరించి.

ఉలిక్కిపడ్డాను.

అతనివంకే చూశాను కన్నార్పకుండా. ఎవరీ కుర్రాడు? ప్రశ్నార్థకంతో వచ్చాడు. ఏం చెప్పాలి ఇప్పుడు?

"కూర్చో విరించి" అంటూ కాఫీ తెమ్మని కుర్రాడికి చెప్పాను.

"సార్ అసలు ఆవిడ రచనలు చూశారా ఎంత సున్నితత్వం. సార్ ఎలాగయినా ఇది ఒక గొప్ప నవలకు ప్రాతిపదిక సార్"

"నేను ఆవిడ ఉత్తరం మాత్రమే చదివాను విరించీ"

"అదేమిటండీ?" నీరసంగా అన్నాడు.

"అది చాలు. చాలా కథ చెప్పింది. అదుగో కాఫీ వచ్చింది తీసుకో"

మొహమాటం లేకుండా తీసుకున్నాడు.

"సార్ అసలు"

"విరించీ"

"ఏమిటండీ?"

"అసలు నీకూ, మా ఉమకు, రాఘవకు ఎలా పరిచయం??"

"అదా సార్ చాలా పెద్ద కథ సార్. గభాల్న కప్పు అడుగున ఉన్న కాఫీ నోట్లో పోసేసుకుని కప్పు కిందపెట్టేస్తూ అన్నాడు.

నేను మళ్ళీ అడగక్కరలేకుండానే చెపుతాడని నాకు తెలుసు.

శంకరంగారు వింటున్నారు. విరించి మాటలు పేరుస్తున్నాడు. అసలు జరిగిందేమిటంటే

"జీవితంలో అవ్యాజమయిన కరుణావాహిని అంతర్వాహినిగా ప్రవహిస్తూనే ఉంటుంది. కానీ, మనిషి దాన్ని గుర్తించకుండా నీహారికల వెంట పరుగులు తీస్తాడు. కష్టాల ఎడార్లలో మెటీరియలిస్టిక్ అస్తిత్వం కోసరం అర్థం తెలియని ప్రయాణం. టాల్‌స్టాయ్ రాసిన సూర్యాస్తమయం లోపల దొరికే భూమి కోస్మ పరుగెడుతూ ప్రాణాలు బలిఇచ్చిన వ్యక్తి కథ గుర్తుకు వస్తుంది."

ఈ మాటలు ఎవరో చదివి "మీ ఎడిటోరియల్ చాలా అద్భుతంగా ఉంది రాఘవా!" అంటున్నారు.

అది ఒక జర్నలిస్ట్ కం ఆర్టిస్టు ఇంట్లో చిన్న గెట్ టు గెదర్. ఒక ప్రముఖ పత్రికలో పనిచేస్తున్న అతనికి కథకుల్ని, రచయితల్ని, అందమయిన వాళ్ళను, బాగా మాట్లాడేవాళ్ళను ఒకచోట చేర్చి కాస్త టీలాంటిది పోసి మాట్లాడించడం మహా సరదా. కానీ కోరికలో ఉన్న బలం తీరడంలో లేదు. అతనికెప్పుడూ ఈ సమావేశాలు పూర్తి అయిన తరువాత, తలకాయనొప్పి మిగిలి 'మళ్ళీ పిలవకూడదు బాబూ' అనిపించేట్లు చేస్తాయి. అయినా మానడు. ఆ మీటింగ్స్‌కు "మానసవీణ" అని పేరు పెట్టాడు.

"ఇది మోగించడానికి ఇక్కడికి రానక్కరలేదు" అని వెకిలినవ్వు నవ్వే గొప్ప రచయితల దగ్గరనుంచి "నా గుండెల్లో రుధిరాగ్ని నీ వేలుకొనల వెలుతురా ప్రేయసీ" అని గాలిబ్ కాపీ అయినా కవిత్వంగా కూర్చుకువచ్చి చదివేద్దామనుకునే కుర్రకారుల వరకు అందరూ అతనికి పరిచయస్థులే.

ఆ జర్నలిస్ట్ పేరు విరించి. అతని అసలు పేరేమోకానీ, ప్రపంచానికి అతని పేరు అదే. ఏ మాత్రం జర్నలిజం ఒంటబట్టకపోయినా, మేధస్సు జ్వలించకపోయినా, తెలివితేటలుండి పలుకుబడిలేని సబ్ ఎడిటర్ల మధ్య తలకాయ దూర్చి, బొప్పిలు కట్టించుకుని, దుఃఖపడి ఓదార్చుకుని "నాకు ఈ పేరే సరి. బ్రహ్మలా నాలుగు తలకాయలు చాలవసలు ఈ దిక్కుమాలిన ఉద్యోగానికి" అని తిట్టుకుని, సిగరెట్టు కాల్చేసి రిజిగ్నేషన్ లెటర్ రాసి, పొద్దున్నే లేచి చించేసి ఆఫీసుకు పోతూ ఉంటాడతను.

ఆంధ్రదేశపు ఓ పల్లెటూళ్ళో పుట్టి పెరిగిన అతని సౌందర్యారాధన ఎక్కువే కానీ, బతకడానికి అది ఒక్కటే పనికిరాదు.

కాలవలో నీరెండ దరహాసాలు చూస్తూ, చింతచెట్టు కింద కూర్చుని వెదురుతో వేణువు చేద్దామని ప్రయత్నిస్తూంటే, ముసలి తాతమ్మగారి మునిమనుమరాలు విసిరేసిన జామకాయ తగిలి తలెత్తి చూశాడు.

అంతలావు శరీరంతో పిట్టగోడ మీదుగా ఒంగి చూస్తూ కన్ను కొట్టింది ఆ పిల్ల.

ఒళ్ళంతా జలదరించి పారిపోయి ఇంటికి వచ్చేశాడు. కానీ ఆ తరవాత ఆ పిల్లే విరించి తననేదో చెయ్యబోయాడని కావాలని యాగీ చేసుకుంది. విస్తుపోయాడతను ఆ పిల్లకు ఈ నిందలో ఉన్న ఈగో శాటిస్‌ఫాక్షన్‌కు.

"అదేమిటి వదినా? ఆ పిల్ల అసలు" వదినగారి వెనకాలే ఆపకుండా మాట్లాడుతూనే వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు విరించి.

"సర్లేవయ్యా కూర్చో భోజనానికి" అంది సుభద్ర నవ్వుతూ.

"ఎండలో చెడ తిరిగి ఇప్పుడొచ్చాడా అన్నానికి? వెధవ" గొణుగుతోంది అతని తల్లి దుర్గమ్మ గదిలోనించి.

కానీ, సుభద్రకు ఈ అల్లరి మరిదంటే విపరీతమైన సానుభూతి. ఆమె పెళ్ళికి అతను అడ్డాల్లో బిడ్డ.

అసలు మన సాంఘిక వ్యవస్థలోనే ఒక విచిత్రమున్నది. సున్నతము, సుకుమారము. నిరంతర చైతన్య స్ఫూర్తితో స్పందించే స్త్రీత్వం ఒక్కసారి ఒళ్ళు విరుచుకుంటే ఏమౌతుందో గ్రహించి సంఘం ఉలిక్కిపడి ఉంటుంది. సృష్టికర్త అంతర్ముఖుడైనప్పుడు ప్రకృతి శివత్వాన్ని పొందితే, విలయము, ప్రళయము నిద్రలేస్తుందేమో? అందులో కూడా భయద సౌందర్యం ఉంటుంది చూసే కళ్ళకు. కానీ, యోగి, నిశ్చలాత్ముడు అయిన వ్యక్తికి తప్ప, ఆ సంపూర్ణ స్త్రీత్వం అర్థం కాదు. మిగతా ప్రపంచం ఆ విలాసతీహాసానికి మూర్ఛిల్లుతుందేమోనని, సౌందర్యానికి సౌకుమార్యము స్త్రీత్వానికి మాతృత్వము, ఉగ్రనరసింహుడుకి చందనపు పూతలా, తిల్లై కాళికి మంచినూనె, కుంకుమాభిషేకంలా ఏర్పడి పోయి ఉంటుంది.

పసుపు రాసిన పాదాలు, శుక్రవారం అని కాబోలు కాశీపోసి కట్టుకున్న రేషన్ పట్టుచీర, పాంజేబులు, ఎర్రటి కుంకుమ, కంటి ఆర్ధ్రతతో తడిసి కరిగిందా అనిపించే కాటుక, ఒంటి రాయిముక్కుపుడక "ఏమిటయ్యా అలా చూస్తున్నావు? మంచినీళ్ళు ఇవిగో" అన్నది సుభద్ర.

వదిన దేవత. ఆవిడ కళ్ళలో ఎప్పుడూ ఆప్యాయతా సౌందర్యాలు. వదిన అన్నయ్యవంక ఎలా చూస్తుందో గమనించాల్సిందే

ఛీ అని తన చిలిపి ఆలోచనకు మనసులోనే లెంపలేసుకుంటూ భోజనం ముగించి చెయ్యి కడుక్కుని లేచాడు. అసలు ఆడది పుడుతూనే మహానటి. "ఈ ప్రపంచమే ఒక రంగస్థలి. మనం అందరం మన పాత్రలు నటించిపోవడానికి వచ్చామన్న" షేక్స్‌ఫియర్ చాలా కరెక్ట్‌గా చెప్పాడు. అది ఆడవాళ్ళ విషయంలో మరీ కరెక్ట్.

స్త్రీ చూసే చూపులోనే ఆమె ఆంతర్యం ప్రతిబింబిస్తుంది. స్వచ్ఛమైన నీటిపై వెన్నెలలా స్పష్టంగా తనకు తోచింది చెప్పేస్తుంది చూపులతో. కానీ, ఆమె భర్తను ఒకరకంగా బిడ్డను మరొకరకంగా, పరాయి వారిని ఇంకొకరకంగా ఇలా క్షణక్షణం చూసే చూపుతో తన జీవన నాటకంలో యవనికలు వేసుకునే స్త్రీమూర్తి కన్న మహానటి ఎవరు?

"అసలు ఈ స్త్రీ హృదయం అనేది నాకు పెద్ద ప్రశ్నార్థకం అనిపిస్తుంది" గబుక్కున ఆలోచిస్తూ బయటకు అనేశాడు విరించి.

నవ్వేసింది వదిన. "ఆఁ! ప్రతివాడికీ ఈ ప్రశ్న ఉదయిస్తే బోలెడు కాలక్షేపం. ఈ ఆలోచనలు సరేకానీ, ఆ పిల్ల సంగతి ఎక్కడా బయటపెట్టకు. అసలే అల్లరైపోయింది ఆ కుటుంబం" వక్కపొడి పెడుతూ మందలింపుగా అని అక్కడే స్థంభానికానుకుని కూర్చుంది ఆమె.

అలా ఆమె స్థిమితంగా కూర్చోవడం సాధారణంగా చూడడు విరించి. అలా కూర్చుందంటే ఏదో చెప్పాలనే.

"ఏమిటి వదినా?"

"ఏదైనా ఉద్యోగం చూసుకోరాదూ! అన్నయ్యగారు కేకలేస్తున్నారు" ఎటో చూస్తూ అన్నది. చేతినుండే ఎర్రగాజుల మీద తలుపు సందునుంచి ఎండదూసుకు వచ్చి పడుతోంది.

తలెత్తి చూశాడు. వదిన.. సుభద్ర. ఆమెకు చాలా కథ ఉన్నది. నిండు గంగానదిలా తొణకనట్లు ఉండే ఆమె ఆంతర్యంలో ఆనాటి పతివ్రతల అభిజాత్యం, అభాగినుల ఆవేదన, రుషిపత్నుల వైరాగ్యం ఉన్నాయి. ఆ తరువాత జీవితంలో ఎక్కడా అలాంటి దృశ్యం మద్రాసులో ఈ దిక్కుమాలిన ఇరుకు వీధుల్లో ఒంటిరాయి మేడమీద పాకలో అద్దెకుంటున్నప్పుడు తారసపడ్డ ఆరవ ఆడబడుచుల్లో కానీ, సాయంత్రాలు సముద్రపు ఒడ్డున కనపడే నార్త్‌ఇండియన్ ఆడపిల్లల్లో కానీ, సినిమా ప్రపంచపు మేకప్ సౌందర్య రాజ్ఞుల మధ్యకానీ ఎంతమందిని చూసినా వదినలాంటి పరిపూర్ణ స్త్రీమూర్తి తారసపడలేదు.

చెప్పవలసిన మాటేదో అనేసి మాట్లాడకుండా కొంగుపరచుకుని స్థంభం వారగా తలక్రింద చెయ్యిపెట్టుకుని పడుకుంది ఆమె.

వదిన అలిసిపోయింది. ఎందుకో అతనికి దుఃఖం వచ్చింది. వదినలాంటి వాళ్ళు ఈ దేశంలో ఎంతమందో? ఈ నాలుగు నిట్టాళ్ళ పురాతన ధర్మమనే గ్రహానికి నిజమైన ప్రాతిపదికలు ఈ స్త్రీమూర్తులు. కానీ, వీళ్ళను చాలా తేలిగ్గా, సులభంగా వీరి ఆంతర్యాన్ని, అనుభవాలను అణిచేసి కేవలం ఒక పసుపుతాడుతో కట్టెయ్యగలదు ఈ సంఘం. వారు తిరగబడరు. ఇదేమిటని అడగరు. దీనికి, వాళ్ళలో జీవన్మరణ రేఖల మధ్య సున్నితంగా కదిలే ఆత్మార్పణే కారణం.

సుభద్ర పెద్దగా ఉన్న వాళ్ళింటి పిల్లేమీకాదు. రెండువేల కట్నం, లాంఛనాలతో సహా ఇచ్చి చెయ్యి కడుక్కున్నాడు. ఆమె తరువాత ఐదుగుర్ని కన్న ఆ తండ్రి.

దివాణంలాంటి ఇంట్లో పెద్ద కోడలుగా అడుగుపెట్టిన సుభద్రకు ఈ ఐశ్వర్యం, అది ఆ మనుషులకిచ్చిన అర్థంలేని అహంకారం చూసేటప్పటికి ఆ పదిహేనేళ్ళ పిల్లకి తమ ఊరి ఏటి ఒడ్డున బంతిపూల చెట్లమధ్యనున్న వేణుగోపాలస్వామి ఆలయానికి పారిపోవాలనిపించింది. ఇక్కడ అందరికీ తెలిసింది డబ్బు, అది ఇచ్చే అహం. వాళ్ళకు తెలియనిది ఆప్యాయత ఆదరణ. ఎవరితో మాట్లాడినా వాళ్ళ తాలూకు ఆస్థిని, మెళ్ళో నగలను బేరీజు వేస్తూ బతికేవారు వాళ్ళు. వాళ్ళందరికీ సరి అయిన ప్రతినిధి తన అత్తగారు. కుండ ఓటిదని తెలిసీ కోడలిచేత కడిగించి విరిగిందని తిట్టే మనస్థత్వం ఆమెకి. తెలియనివి తెలుసుకుందామనే ప్రయత్నంలో ఉంటారు జిజ్ఞాసువులు. తెలిసింది లౌకిక జీవితానికి అడ్డంపడకూడదని అనుకుంటాడు అజ్ఞాని, ఆమె చాలా మందిలా రెండవ కోవకు చెందిన మనిషి. ఆమె అసంతృప్తికి కోడలు ఒక ఆటబొమ్మ.

"శుక్రవారం తులసికి పసుపు పుయ్యాలని తెలియదూ? ఆడదానివి కాదూ?" అంటూ పొద్దున్నే భయంకరంగా రంకెలు వేస్తూన్న అత్తగార్ని చూసి ఆశ్చర్యపోలేదు సుభద్ర. అది అలవాటైపోయింది ఆమెకు. అంతకుముందువారం తులసి కోటకు పసుపు రాస్తూంటే "అంత చేటూ పాటూ తెలియని సంసారమైతే ఎలా? దరిద్రురాలికి ఐశ్వర్యం పడితే ఇంతేమరి. కట్ట తెగినట్లే. తులసి చెట్టుకు కాస్త పసుపు కుంకుమ పెడితే సరిపోతుంది. ప్రతివారం మెత్తక్కర్లేదు" అంటూ ఆవిడ చేతులూ కాళ్ళూ తిప్పుతూ చేసిన అభినయం ఇంకా గుర్తుంది సుభద్రకు. మళ్ళీ ఈ వారం ఇలా..

ఆవిడకు కావలసింది మాట చెల్లడం. ఆ మాటల వెనకాల ఔచిత్యం లేదు. శుక్రవారం పూట ముత్తైదువై ఉండీ భర్తను శాపనార్థాలు పెట్టి శోకాలు తీయడం, ఇంటి మధ్యలో కూర్చుని పేలు తీసుకోవడం ఇవన్నీ ఏ కులస్త్రీ లక్షణాలు అని ఆవిడను అడిగేవారు లేరు. వయస్సుతో గౌరవాన్ని తెచ్చుకున్న వాళ్ళతో సమాజం పడేబాధలు కోకొల్లలు. ఆ పల్లెటూరిలో మెడనిండా కాసులపేర్లతో చారెడు పసుపు, చారెడు కుంకుమతో మెరిసిపోయే దుర్గమ్మ అదృష్టవంతురాలు, పెద్ద ముత్తైదువ అందరికీ. అక్కడి అమాయకులకు, అక్షరం రానివాళ్ళకు ఆమె ప్రైమరీ స్కూలు చదువు ఎక్కువ. కర్మ సిద్ధాంతం నమ్మే మనుషులు ఆమె ఎంత పుణ్యాత్మురాలు కాబోతే అంత అదృష్టవంతురాలౌతుంది అని ఆమెను అందలం ఎక్కించడానికి అలవాటైంది. కానీ, అదే నిజమైతే, వచ్చే జన్మకు ఏందాచుకుంటున్నావని ఆమెను అడిగేవారు లేరు మరి. ఆమె భర్త ఈ భార్య గద్దరితనంతో ఏనాడో వేదాంతిలా అయిపోయి ఉంటాడు. ఏమన్నా మాట్లాడడు.

సర్వశోభాయమానంగా ఉండే ఇళ్ళల్లో ఈ దౌర్భాగ్యపు అహంకార పూరితులైన ఆడవారి వల్ల, వారి అజ్ఞానంవల్ల కొన్ని తరాలు తీరని శాపాలకు గురిఅవుతున్నాయి. పైగా వీరి అజ్ఞానం, అహంకారం కేవలం ఇల్లాలితనం చాటున దాక్కుని దిక్కులేని వాళ్ళందరికీ అక్రమ సంబంధాలు, దరిద్రులందరికీ దొంగతనాలు అంటగట్టగలవు. దేముడు, వేదాంతం, పురాణాలు, కర్మసిద్ధాంతం - ఇవన్నీ వీళ్ళకు ఉపోషాలకు, పిండివంటలకు, పదిమందిలో మేము అధికులమనిపించుకునే భయంకరడాంభికత్వానికి ఉపయోగపడతాయి కానీ, తమలో నిరంతరం జ్వలించే ఆత్మజ్యోతి దర్శనానికి ఎంతమాత్రం ఉపయోగించడంలేదు. 'దేవుడు లేడు' అనుకోవడం భయమేమో కానీ ఉన్నాడు అనుకోవడం అడ్డం వాళ్ళకు.

ఈ అజ్ఞానాంధకారాల మధ్య మరీ అయోమయంగా కనిపించేవాడు భర్త ఆమెకు. ఆ తల్లి ఎన్ని తిట్టినా మాట్లాడడు. తనకు తోచింది చాతనైనది అయిన పనిచేసేవాడు. అతడు చేసే కరిణీకపు పనీ అదేమంత కష్టమైనది కాదు.

"నువ్వు నోరు మూస్తావా లేదా?" ఒకరోజు అసుర సంధ్యవేళ తెగ తిట్టిపోస్తున్న దుర్గమ్మను చూసి నేరుగా ఇంట్లోకి వస్తూ ఒక్క అరుపు అరిచాడు రఘు. ఉలిక్కిపడింది సుభద్ర దేముడికి దీపం పెడుతూ. ఇంటిల్లిపాదీ అదురుకున్నారు.

"ఏమన్నావురా?" మీది మీదికి వస్తూ అడిగింది దుర్గమ్మ కళ్ళు ఎర్రన జేస్తూ. అంతటి మనిషి అలా అరిచేటప్పటికి ఒణికిపోయింది సుభద్ర.

"సిగ్గులేదూ? ఆడదానివి కాదూ? రోడ్డుమీదికి వినిపించేటట్లు ఆ అరుపులేమిటి? ఛీ.." ఒక్క విదిలింపు విదిలించి, దొడ్లోకి కాళ్ళు కడుక్కోవడానికి వెళ్ళిపోయాడు సుభద్ర పెద్ద మరిది రఘు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments